

URZĄD PATENTOWY

F 42c 15/02

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 25397.

Kl. 72 i, 1/02.

Kazimierz Antoni Zboś
(Kielce, Polska)
i Wiktor Kula
(Rawicz, Polska).

Zapalnik czasowy do granatów ręcznych.

Zgłoszono 2 listopada 1935 r.

Udzielono 26 sierpnia 1937 r.

Przedmiotem niniejszego wynalazku jest zapalnik czasowy do granatów ręcznych, różniący się od znanych głównie tym, że jego część pirotechniczna jest szczelnie zamknięta i oddzielona od części mechanicznej za pomocą dowolnego rodzaju przepony, wykonanej z materiału, nie przepuszczającego wody. Zapalnik ten może więc detonować dopiero po przebicium tej przepony, co według wynalazku skutecznia bijnik, który znajduje się pod działaniem sprężyny umieszczonej w górnej części zapalnika i którego ruch ku spłonkom, leżącym poniżej przepony, rozpoczyna się po wyciągnięciu zawlecзки, stanowiącej jedyne połączenie dźwigni zapal-

nika z jego kadłubem. Przy rzucie dźwigni, utrzymująca w położeniu normalnym w swych bocznych wykrojach występy bijnika, odchyła się, wskutek czego występy bijnika wychodzą z wykrojów tej dźwigni, co powoduje rozprężanie się sprężyny, pod której działaniem bijnik przerywa przeponę i uderzając w osłonę spłonek nabija je na iglice, wskutek czego zapala lont, który wywołuje detonację spłonki pobudzającej.

Cechą znamioną zapalnika według wynalazku jest ponadto połączenie dźwigni z kadłubem zapalnika, dzięki czemu po zwolnieniu bijnika dźwignia ta przy rzucie odpada. Pozwala to na dalszy i bardziej prawidłowy rzut, a jednocześnie zapobiega

się zaczepieniu granatu o części ubioru rzucającego, krzaki, druty lub tym podobne przeszkody.

Zapalnik według wynalazku dzięki umożliwieniu ustawienia bijnika z zewnątrz w dwóch położeniach może być przechowywany zarówno ze sprężyną napiętą jak i zwolnioną, co jest niemożliwe w znanych zapalnikach. Posiada to duże znaczenie praktyczne, ponieważ przy długotrwałym przechowywaniu zapalnika ze sprężyną napiętą ta ostatnia odkształca się, co jest przyczyną dużej ilości niewypałów. Dowolność tę uzyskuje się według wynalazku dzięki wyprowadzeniu na zewnątrz kadłuba zapalnika występów bijnika oraz dzięki specjalnemu ukształtowaniu górnej części dźwigni, zaczepiającej swymi wykrojami o te występy.

Wyprowadzenie tych występów na zewnątrz pozwala na natychmiastowe skontrolowanie położenia zespołu zbijającego spłonkę bez konieczności dokonywania jakichkolwiek manipulacji dodatkowych.

Na rysunku przedstawiono przykład wykonania zapalnika według wynalazku. Fig. 1 przedstawia pionowy przekrój osiowy zapalnika według wynalazku, fig. 2 — częściowy widok boczny tego zapalnika, a fig. 3 — widok bijnika z góry.

Kadłub zapalnika składa się z dwóch osłon 1 i 2 połączonych ze sobą na gwint 3, przy czym górna osłona 1 zawiera spiralną sprężynę 4, naciskającą na bijnik 5, zaopatrzony w boczne występy 6, osadzone w podłużnych szczelinach 7, wykonanych w bocznych ściankach osłony 1. Dolna natomiast osłona 2 posiada obsadę 8 spłonek zapalających 9, lont 10 oraz spłonkę pobudzającą 11. Bijnik w celu łatwiejszego uchodzenia gazów jest zaopatrzony w otwory 17.

Pomiędzy obsadą 8 spłonek 9 a dolną powierzchnią bijnika 5 umieszczona jest przepona 12, oddzielająca szczelnie część mechaniczną 1 od części pirotechnicznej 2.

Przeponę tę zniekształca bijnik 5, który dobrze jest zaopatrzyć w ostrza, ułatwiające przebicie tej przepony. Stosowanie przepony 12 jest zasadniczą cechą charakterystyczną zapalnika według wynalazku, przy czym po przebicciu tej przepony przez bijnik powstają otwory, przez które gazy odpływają normalnie. Poniżej spłonek zapalających 9 umieszczone są iglice 18, o które pod działaniem bijnika 5 uderzają spłonki 9.

Górny koniec osłony 1 posiada małe wgłębienie, stanowiące łożysko dla górnego końca dźwigni 13, która połączona jest z kadłubem zapalnika jedynie za pomocą zawlecзки 14, zaopatrzonej w kółko 14^a. Dźwignia 13 posiada w górnej swej części wykroje 15 i 16. Przy napiętej sprężynie 4 występy 6 bijnika 5 ustawia się w wykrojach 15. Przy przechowywaniu zapalnika występy 6 bijnika umieszcza się w wykrojach 16. Sprężyna 4 jest wówczas prawie zwolniona.

Przed rzuceniem granatu należy wyjąć zawleczkę 14, wskutek czego bijnik 5, naciskany przez napiętą sprężynę 4, odchyła przy rzucie dźwigni 13, która odpada, bijnik zaś przebija przeponę uszczelniającą 12 i powoduje zabicie spłonek 9.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Zapalnik czasowy do granatów ręcznych, znamienny tym, że między obsadą spłonek zapalających (9) a bijnikiem (5) umieszczona jest przepona (12), wykonana z materiału, nie przepuszczającego wody, i oddzielająca w sposób szczelny górną mechaniczną część (1) zapalnika od dolnej pirotechnicznej jego części (2).

2. Zapalnik według zastrz. 1, znamienny tym, że dźwignia ręczna (13) w górnej swej części posiada wykroje (15, 16), w które dają się wkładać boczne występy (6) bijnika, wskutek czego w zależności od ustawienia bijnika sprężyna (4)

jest utrzymywana w położeniu naprężonym lub jest zwolniona.

3. Zapalnik według zastrz. 1 i 2, znamienny tym, że poniżej spłonek zapalających (9) umieszczone są iglice (18).

4. Zapalnik według zastrz. 1 — 3, znamienny tym, że jego górna osłona po-

siada dwie podłużne szczeliny, w których przesuwają się boczne występy bijnika.

Kazimierz Antoni Zboś.

Wiktor Kula.

Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.

FIG.1

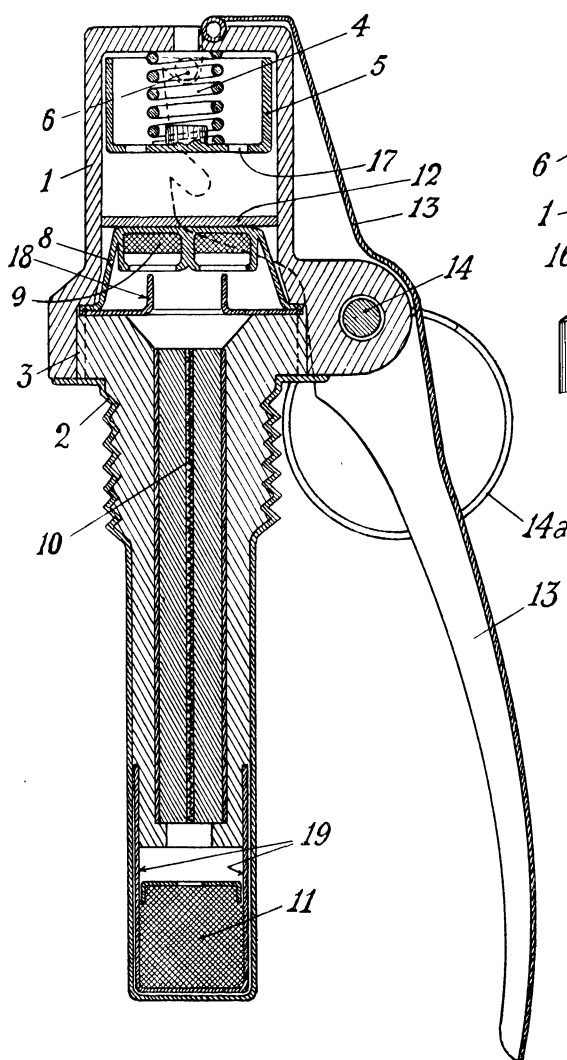

FIG.2

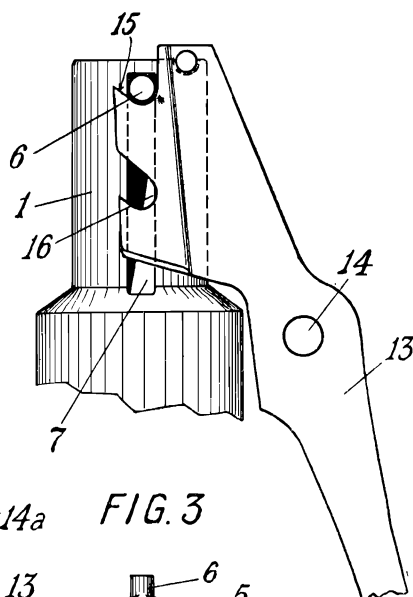

FIG.3

